

som hr. Poul Nødgaard selv er medlem af, også udvalgsmedlem.

Det er et angreb. Man beskylder Folketinget for at beslutte ting, der er forkerte. Det synes jeg er mere beskæmmende, end at jeg skulle imødekomme hr. Poul Nødgaards ønsker om at bære ved til det, som jeg synes er ulykkeligt her i landet: at man angriber bestemte mennesker, fordi Folketinget lovligt træffer en beslutning.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg bliver nødt til at sige til indenrigsministeren, at Dansk Folkeparti på ingen måde anfægter Folketingets ret til at træffe nogle beslutninger. Hvad er det for noget vrøvl? Det har Dansk Folkeparti aldrig nogen sinde hævdet.

Det, Dansk Folkeparti tillader sig, og som vi også gør her i dag, er at prøve at finde ud af, hvad i alverden regeringens holdning er til de her udlændingepolitiske spørgsmål, men det, som vi gang på gang møder, er jo, at den interne uenighed, der sandsynligvis er i regeringen, gør, at regeringen overhovedet ikke har nogen holdning og ikke kan meddele nogen holdning, men taler om, at noget skal udvalgsbearbejdes.

Derfor det simple spørgsmål, som er forsøgt rejst her i dag til besvarelse af indenrigsministeren, et spørgsmål, som går på, om indenrigsministeren finder, at de krav, der i dag stilles til opnåelse af dansk indfødsret, er rimelige, eller om indenrigsministeren mener helt kontant, at de bør strammes eller bør ændres på anden måde. Det svar må vi da kunne få meget enkelt og kontant fra indenrigsministeren.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg vil gerne bede indenrigsministeren besvare spørgsmålet, om indenrigsministeren, så vidt som indenrigsministeren i den position, som en indenrigsminister har, når vi taler om et ressortudvalg, som henhører under Justitsministeriet, kan bekræfte, at der er en enighed i regeringen om, at vi behandler mennesker ordentligt – også i Indfødsretsudvalget.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Jeg kunne måske have undgået at tage ordet så mange gange ved at sige, at det er urimeligt, at det her skal besvares af mig, da det er justitsministerens ressortområde, men da det er noget, der engagerer mig og det er stillet til mig, så har jeg sagt de ting, jeg har.

Jeg vil gerne til det sidste indlæg bekræfte, at jeg ikke kender til nogen uenighed i regeringen om, at man skal behandle mennesker ordentligt, og at de beslutninger, der træffes, er i orden. Jeg kender ikke noget til, at de holdninger, der ligger bag disse beslutninger, ikke skulle være i orden. Derfor er det, at jeg skulle kende noget til det, en påstand, som man vil påføre mig, for det gør jeg ikke.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan forstå, at vi må tage en ny spørgetid, og for at finde ud af, hvad regeringen egentlig mener, må vi også have draget justitsministeren ind i disse spørgsmål.

I forlængelse af det spørgsmål, som hr. Poul Qvist Jørgensen stillede indenrigsministeren, kunne jeg godt tænke mig at vide, hvad indenrigsministerens holdning er til eksempevis noget af det, som jeg tror der hentydes til i karakteristikken af Dansk Folkeparti: at vi har offentliggjort navnene på de 1.199 mennesker, som fremgår af lovforslag nr. L 20. Jeg kan nemlig forstå, at det er noget af det, som man har taget skarpt afstand fra i visse kredse.

Jeg vil gerne bede indenrigsministeren om at bekræfte, at Folketinget såmænd allerede selv har lagt de oplysninger ud på Internettet, og derfor burde den forargelse, som kommer til udtryk over for Dansk Folkeparti desangående, egentlig være rettet mod Folketinget som institution frem for mod Dansk Folkeparti, hvis forargelsen altså overhovedet skulle have nogen berettigelse.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Det er jo forbavsende, at hr. Kristian Thulesen Dahl siger, at det er offentliggjort i forvejen, hvilket jeg godt ved, for hvorfor i alverden annoncerer Dansk Folkeparti så på anden måde for yderligere offentliggørelse. Det kan da ikke være for at fremme en forsonende holdning i forhold til dem, man nævner. Det kan det ikke være.

Det er en reel oplysning, Folketinget giver, men det, der kommer fra Dansk Folkeparti, går jo faktisk ud på at skabe en stemning imod disse mennesker, som har ret til at søge om det, de søger om.

Hermed sluttede spørgsmålet.